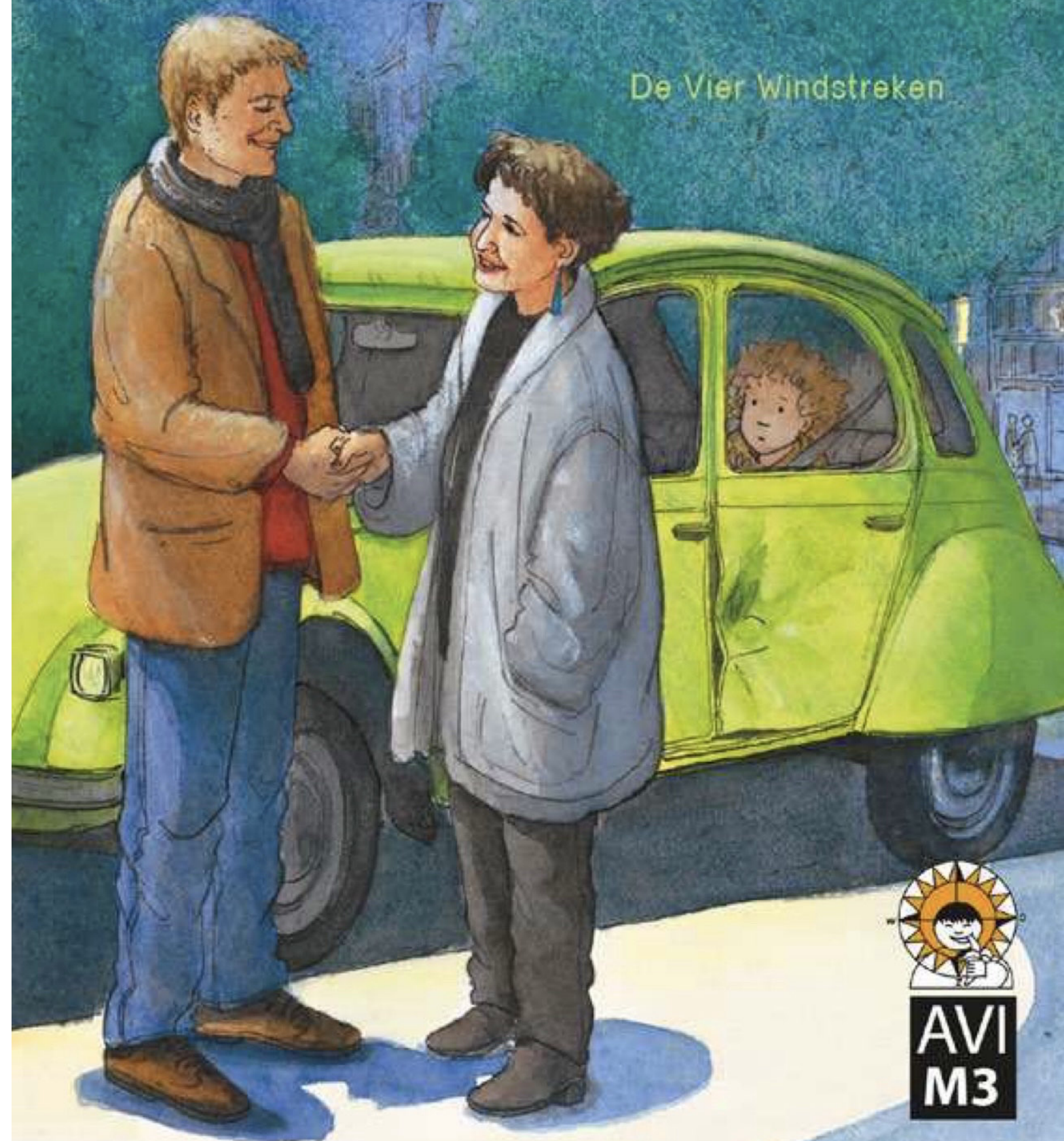

Christine Kliphuis - Charlotte Demutons

Een geluk bij een ongeluk

De Vier Windstreken

Met dank aan IWAL Instituten voor Dyslexie voor het beschikbaar stellen van het lettertype dat wordt gebruikt in de serie "Hoera, ik kan lezen!". Dit lettertype is speciaal bedoeld voor mensen die moeite hebben met lezen.

Een geluk bij een ongeluk

Tekst van Christine Kliphuis
Met illustraties van Charlotte Dematons

Hoera, ik kan lezen!

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2000 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christine Kliphuis
Illustraties van Charlotte Dematons
Alle rechten voorbehouden.
NUR 287 / ISBN 978 90 5116 669 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Liv zit in de auto.
Ze gaat met haar moeder naar Philou.
Die is jarig.
Ze rijden door de stad.

“Zijn we er al bijna?” vraagt Liv.
“Even geduld,” zegt haar moeder.
“Ik doe mijn best.”
Ze rijden lang. Liv kijkt uit het raam.
Ze ziet een klein meisje met haar vader.
Ze lachen. Liv denkt aan haar eigen vader.
Ze heeft alleen een foto van hem.

Die staat op haar kamer.
Hij is doodgegaan toen ze klein was.
Ze was pas drie.
Haar vader was heel lief.
Dat heeft mama verteld.
Zelf weet ze het niet meer.
Maar ze mist hem toch.
Kon hij maar mee naar de verjaardag.
Dat zou leuk zijn.

Livs moeder moppert.
“Waar is die straat?”
Het moet hier in de buurt zijn.”
Liv zucht. Haar moeder verdwaalt altijd.
“Ik ga stoppen,” zegt haar moeder.
“Ik moet op de GPS kijken.”
Ze zet de auto langs de kant.
Ze pakt haar telefoon.
“O, nu zie ik het!” zegt ze.
“Het is hier vlakbij.”
Ze rijdt snel weg.
Maar dan: boem!
Er klinkt een klap.
Er rinkelt glas.
De auto schudt.
Dan is het stil.

“Nee, hè!” roept haar moeder.
“Een botsing!”
Ze slaat haar handen voor haar mond.
Liv is erg geschrokken. .
“Wat is er gebeurd?” roept ze.
“Die auto reed tegen me aan!”
roept haar moeder.

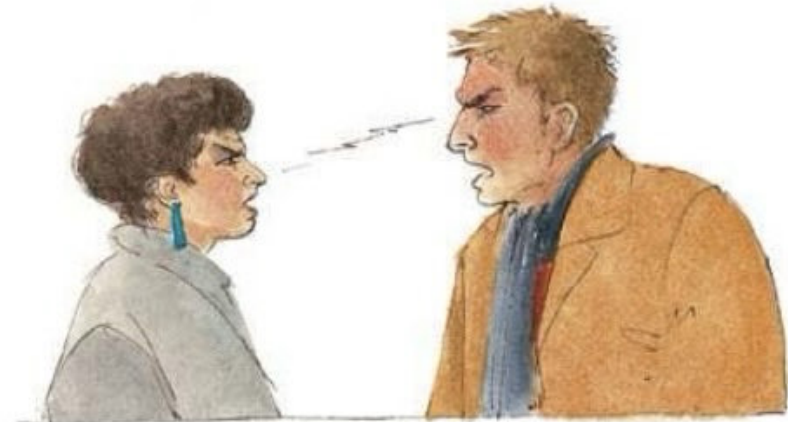

Uit de auto stapt een meneer.
Zijn gezicht staat kwaad.
Hij bekijkt zijn auto.
De koplamp is kapot.

Livs moeder stapt uit.
“Jij blijft zitten!” zegt ze.
Ze slaat de deur dicht.
Liv kijkt uit het raampje.

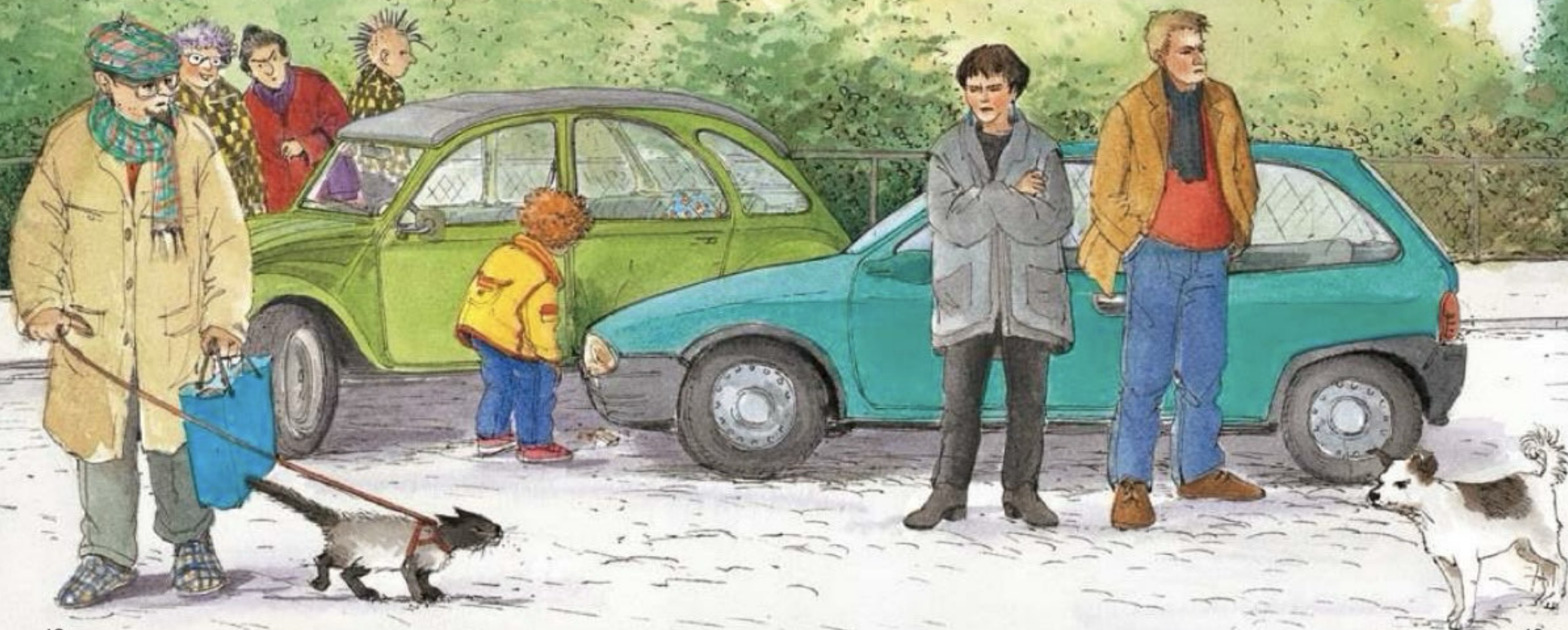
Haar moeder staat druk te praten.
En de meneer ook.
Ze kijken allebei boos.

De meneer wijst naar zijn auto.
En dan naar haar moeder.
Zijn gezicht is rood.
Haar moeder schudt haar hoofd.
Ze wijst naar de meneer.
Ze roepen door elkaar.
Dan loopt haar moeder terug.
“Kom er maar uit,” zegt ze.
“We wachten op de politie.
Met die man is niet te praten.”

Liv bekijkt de auto.
In de deur zit een grote deuk.
Ze kijkt naar de meneer.
Ze is boos op hem.
"Nu is onze auto kapot," zegt ze.
"Mijn auto is ook kapot,"
zegt de meneer.

"En ik kon er niks aan doen.
Je moeder reed ineens weg!
Ze keek niet uit."
"Dat is niet waar,"
zegt Livs moeder.
"Ik keek wél uit.
Maar u reed veel te hard!"
Ze kijken elkaar boos aan.
Ze zeggen niks meer.

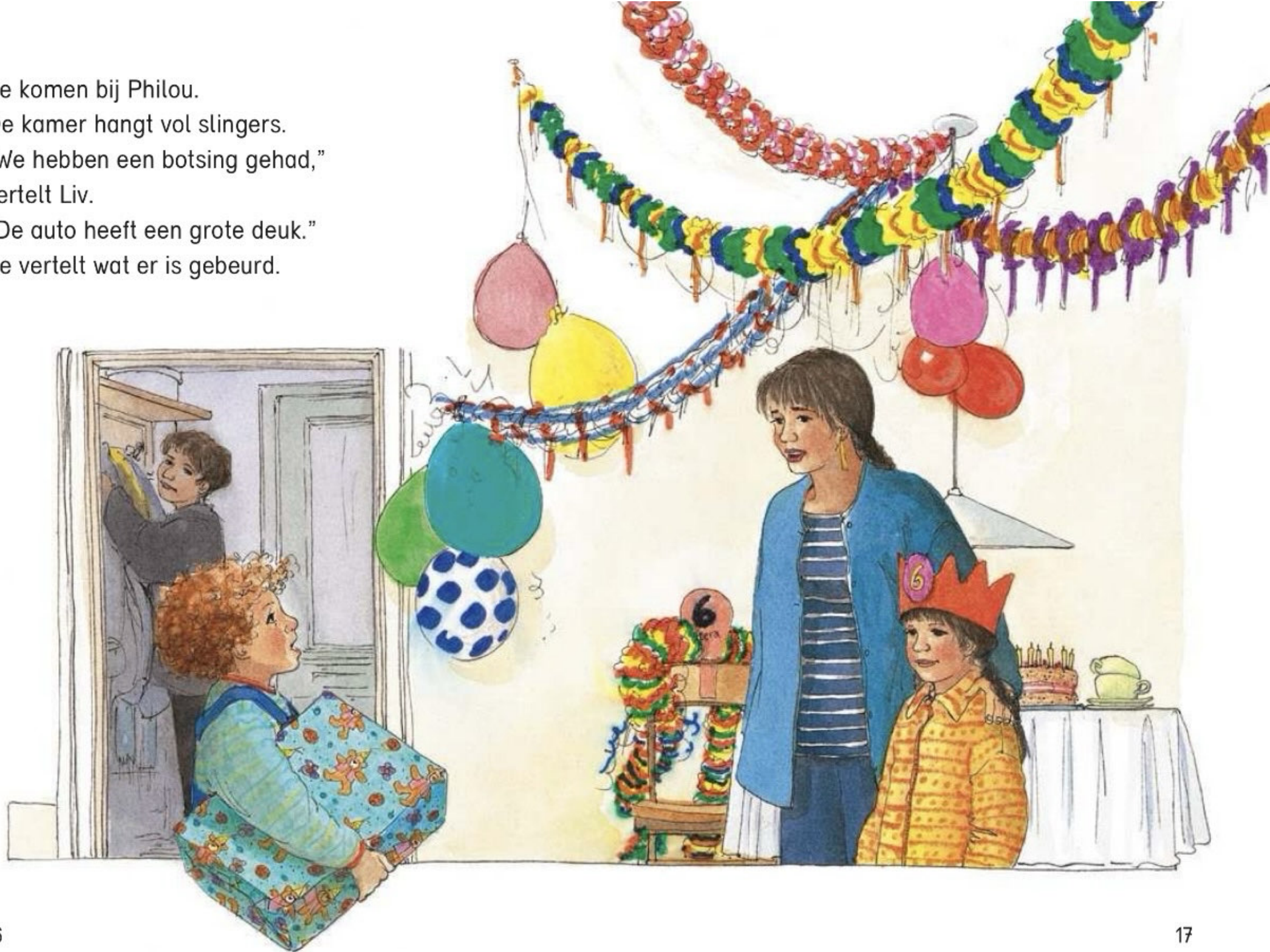

Er stopt een auto.
Twee agenten stappen uit.
De ene heeft een snor.
“Wat is er gebeurd?” vragen ze.
De meneer vertelt.
En Livs moeder vertelt.
Ze kijken naar de auto.
Ze zien de deuk.
“Dat was een grote klap,”
zegt de agent met de snor.
“Ik ben blij dat niemand gewond is.”

De moeder van Liv knikt.
“Dat is waar,” zegt ze.
We zijn allemaal nog heel.
Daar gaat het om.”
Ze slaat haar arm om Liv heen.
“U heeft gelijk,” zegt de meneer.
Ze geven elkaar een hand.
“Dan ga ik maar,” zegt de meneer.
“Ik moet naar een afspraak.”
“Ik ook,” zegt Livs moeder.
“We zijn al laat.”

Ze komen bij Philou.
De kamer hangt vol slingers.
“We hebben een botsing gehad,”
vertelt Liv.
“De auto heeft een grote deuk.”
Ze vertelt wat er is gebeurd.

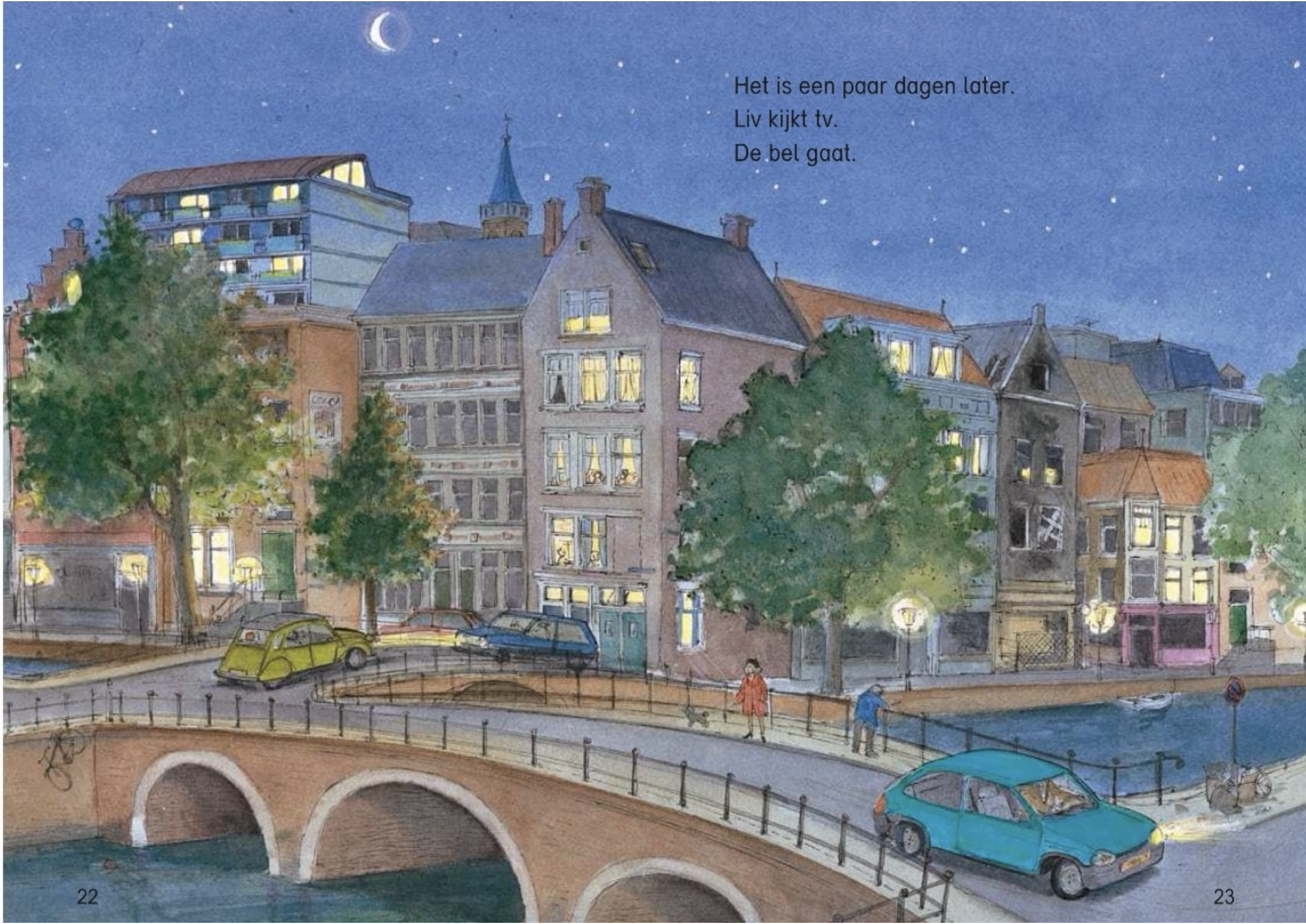
Dan komt een meneer binnen.
Livs mond valt open.
Haar ogen worden groot.
Het is de meneer van de botsing!
"Ik ben de oom van Philou,"
vertelt hij.
"Ik kom voor haar verjaardag."
Livs moeder lacht.
"Wij ook," zegt ze.
"Wat is de wereld toch klein."

Ze eten veel taart.
En Liv speelt met Philou.
Haar moeder zit op de bank.
Samen met Philous oom.
"Ik heet Saskia," zegt ze.
"En ik heet Jens," zegt hij.
Ze praten over de botsing.
"Wat keek jij kwaad!" zegt Jens.
"Ik dacht dat je ging slaan."
"En jij had een rood hoofd,"
zegt Livs moeder.
"Je leek wel een tomaat."
Ze lachen allebei.
Liv kijkt naar haar moeder.
Ze heeft rode wangen.
Haar ogen staan vrolijk.
Dat komt vast door Jens.
Ze blijven lang op het feest.
Thuis moet Liv meteen naar bed.
Zo laat is het al.

Het is een paar dagen later.
Liv kijkt tv.
De bel gaat.

“Doe jij even open?”
roept haar moeder.
“Ik ben boven!”
Op de stoep staat Jens.
Hij heeft bloemen bij zich.
“Hallo,” zegt hij.
“Ik was in de buurt.
Is je moeder thuis?”
“Ja hoor,” zegt Liv.
“Ik roep haar wel.”
Haar moeder komt er al aan.

“Wie is het?” vraagt ze.
Dan ziet ze Jens staan.
Ze krijgt een kleur.
“Hallo,” zegt ze.
Hij geeft haar de bloemen.
“Dat is voor de botsing,”
zegt hij.
“Om het goed te maken.”
“Dat hoeft toch niet,”
zegt haar moeder.
“Het was ook mijn schuld.”

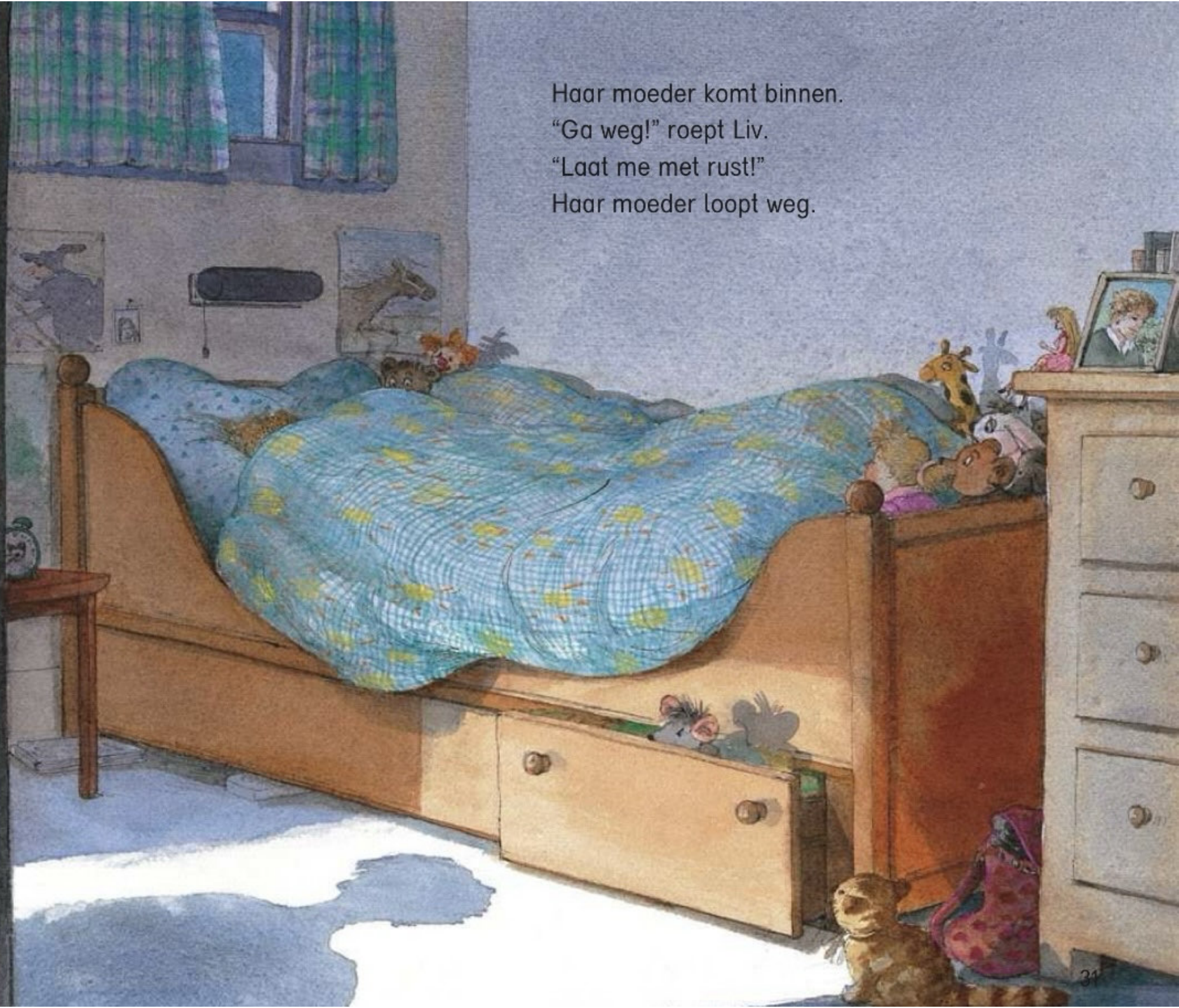
Haar moeder lacht veel.
Ze zit vlak naast Jens.
“Mama, ik heb dorst,”
zegt Liv.
“Pak zelf maar wat,”
zegt haar moeder.
Liv pakt appelsap.
Ze gaat naar haar kamer.
Ze is in de war.
Ze vindt Jens aardig.
Maar toch ook niet.

Jens blijft lang.
Hij blijft zelfs eten.
Daarna moet Liv naar bed.
"Kruip er maar vast in,"
zegt haar moeder.
"Ik kom zo nog bij je."
Maar ze komt niet.
Liv wacht heel lang.
Dan stapt ze uit bed.
Ze gaat naar de kamer.

Daar zitten mama en Jens.
Ze zoenen elkaar.
Haar moeder schrikt.
"Wat doe jij uit bed?"
"Je zou nog komen,"
zegt Liv.
Ze rent terug naar haar bed.
Ze doet het dekbed over haar hoofd.
Ze wil er niet zijn.

Haar moeder komt binnen.
"Ga weg!" roept Liv.
"Laat me met rust!"
Haar moeder loopt weg.

Dan hoort Liv de voordeur.
Jens gaat naar huis.
Haar moeder komt terug.
"Ben je boos?" vraagt ze.
"Ja!" zegt Liv.

"Jens hoort hier niet.
Dit is ons huis."
"Dat is waar," zegt haar moeder.
"Maar ik vind Jens aardig.
En hij mij ook."
"En papa dan?" vraagt Liv.

“Jens is gewoon Jens,”
zegt haar moeder.
“En jij blijft mijn Liv.”
Ze geeft Liv een kus.
“Nu moet je gaan slapen,” zegt ze.
“Verder zien we wel.”

Haar moeder zucht.
“Ik blijf altijd van papa houden,”
zegt ze.
“Maar hij is er niet meer.”
“Wordt Jens nu mijn vader?”
vraagt Liv.
“Dat wil ik niet.”

De volgende dag komt Jens.
Hij heeft weer bloemen bij zich.
Hij geeft ze aan Liv.
“Die zijn voor jou,” zegt hij.
“Omdat je een lieve meid bent.”

Liv vindt het wel leuk.
Ze heeft nog nooit bloemen gekregen.
Maar toch is ze niet echt blij.
Ze weet niet goed waarom.

“Kom eens bij me zitten,” zegt Jens.

“Ik wil graag met je praten.”

Ze gaan op de bank zitten.

“Ik vind je moeder heel lief,”
zegt Jens.

“Dat heb je vast wel gemerkt.”

Liv knikt.

“Maar jij hoort er ook bij,” zegt hij.

“Ik wil dat wij ook vrienden worden.”

Liv zegt niets.

Ze kijkt naar de grond.

“Wat vind je ervan?” vraagt Jens.

“Zeg het maar.”

Liv haalt haar schouders op.

“Ik heb al een vader,” zegt ze.

“Hij is dood.

Maar ik heb wel een foto.”

“Hij blijft ook altijd je vader,” zegt Jens.

“Ik wil alleen je vriend worden.

Ik hoop dat jij dat ook wil.”

Liv denkt na.

“Oké,” zegt ze.

“Mag ik dan op je rug?

De hele kamer rond?”

“Natuurlijk,” zegt Jens.

Liv klimt op zijn rug.

“Sneller! Hup paard!”

roept ze.

Jens is een goed paard.

Hij loopt twee rondjes.

Dan stopt hij.

“Zo goed?” hijgt hij.

“Zijn we nu vrienden?”

“Ja, paard,” zegt Liv.

Haar moeder staat te kijken.

Ze glimlacht.

Liv laat Jens haar kamer zien.
En de foto van papa.
“Je lijkt op hem,” zegt Jens.
“Je hebt net zulke mooie ogen.”
Liv lacht.

Ze voelt zich trots.
“Mama, blijft Jens eten?”
vraagt ze even later.

“Dat lijkt me een goed idee,”
zegt haar moeder.
“Pannenkoeken dan maar?”
“Ja, lekker!” roept Liv.
Ze eet er wel vier.